

ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Άρθρο 23(3)(β)(i) του Ν. 33/64 – Μεταβατικές Διατάξεις)

(Έφεση Κατά Απόφασης Διοικητικού Δικαστηρίου Αρ. 134/18)

5 Ιουνίου, 2024

[ΛΙΑΤΣΟΣ, Π., ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ΚΑΡΑΚΑΝΝΑ, Δ/ΣΤΕΣ]

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Εφεσείουσα,

v.

ΟΛΥΜΠΙΑΣ ΤΣΙΓΑΡΙΔΑ,

Εφεσίβλητης,

_____

Σ. Χαραλάμπους (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας, εκ μέρους του
Γενικού Εισαγγελέα, για την Εφεσείουσα.

Ξ. Ευγενίου (κα), για Ανδρέας Σ. Αγγελίδης ΔΕΠΕ, για την
Εφεσίβλητη.

_____

ΛΙΑΤΣΟΣ, Π.: Η ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δοθεί
από την **ΚΑΡΑΚΑΝΝΑ, Δ.**

_____

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΚΑΡΑΚΑΝΝΑ, Δ.: Η υπό κρίση έφεση στρέφεται εναντίον της απόφασης του Διοικητικού Δικαστηρίου στην Προσφυγή 1162/2018, αντικείμενο της οποίας ήταν ο τερματισμός του επί δοκιμασία διορισμού της Αιτήτριας, εφεσίβλητης στην παρούσα διαδικασία, στη μόνιμη θέση Καθηγήτριας Φιλολογικών, Σχολείων Μέσης Γενικής Εκπαίδευσης.

Προτού αναφερθούμε στους λόγους έφεσης, κρίνουμε σκόπιμο να παραθέσουμε συνοπτικά το ιστορικό της υπόθεσης.

Η εφεσίβλητη εργάστηκε στη Μέση Εκπαίδευση της Κύπρου ως αντικαταστάτρια Καθηγήτρια Φιλολογικών, μεταξύ του 2011 και του 2015, ως συμβασιούχα, από την 8.12.2015 μέχρι την 31.08.2016 ενώ την 1.09.2016 διορίστηκε επί δοκιμασία, στη μόνιμη θέση Καθηγήτριας Φιλολογικών, Σχολείων Μέσης Γενικής Εκπαίδευσης.

Το Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού (εφεξής «Υπουργείο») με επιστολή του, ημερομηνίας 10.4.2017, υπέβαλε στην Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας (εφεξής «Επιτροπή») εισήγηση για τερματισμό του επί δοκιμασία διορισμού της εφεσίβλητης, με βάση

το **άρθρο 30(2) των περί Δημόσιας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμων του 1969 έως (Αρ.2) του 2017** (στο εξής «ο Νόμος»). Η εφεσίβλητη παρουσίαζε ελλείψεις σε σχέση με τη διδακτική της επάρκεια και σοβαρά προβλήματα, τόσο ως προς τη διαχείριση της τάξης όσο και προς τις σχέσεις της με τη διεύθυνση του σχολείου και τους συναδέλφους της.

Η Επιτροπή κατά τη συνεδρία της, ημερομηνίας 20.6.2017, αποφάσισε να πληροφορήσει την εφεσίβλητη ότι προτίθετο να τερματίσει τον επί δοκιμασία διορισμό της και την κάλεσε να προσέλθει ενώπιόν της για να ακούσει τις σχετικές θέσεις και απόψεις της. Η εφεσίβλητη εμφανίστηκε ενώπιον της Επιτροπής με το δικηγόρο της, τη 18.9.2017.

Η Επιτροπή, κατά τη συνεδρία της ημερομηνίας 10.10.2017, αποφάσισε να μην προχωρήσει σε άμεσο τερματισμό του επί δοκιμασία διορισμού της εφεσίβλητης, όπως ήταν η εισήγηση του Υπουργείου και να της επιτραπεί να συνεχίσει να ασκεί τα καθήκοντά της.

Το Υπουργείο με επιστολή του, ημερομηνίας 23.4.2018, υπέβαλε εκ νέου εισήγηση για τερματισμό του επί δοκιμασία διορισμού της

εφεσίβλητης, με βάση το **άρθρο 30(2)** του Νόμου. Η εισήγηση στηριζόταν στα σοβαρά προβλήματα που αντιμετώπιζε η εφεσίβλητη, «... τόσο ως προς τη διδακτική της επάρκεια όσο και ως προς τη διαχείριση της τάξης, καθώς επίσης και ως προς τις σχέσεις της με τη Διεύθυνση του Σχολείου, αφού δεν επιδεικνύει διάθεση για βελτίωση αλλά ούτε καταβάλλει οποιαδήποτε προσπάθεια για επίλυση των προβλημάτων που παρουσιάζει».

Καθ' όλη τη διάρκεια της δοκιμαστικής περιόδου η εφεσίβλητη αξιολογείτο για την απόδοσή της, σε τακτά χρονικά διαστήματα. Σε όλες τις εκθέσεις η απόδοσή της χαρακτηριζόταν ως «μη ικανοποιητική».

Η Επιτροπή, στη συνεδρία της ημερομηνίας 19.6.2018, αποφάσισε ότι θα εξέταζε την εισήγηση για τερματισμό του επί δοκιμασία διορισμού της. Πληροφόρησε την εφεσίβλητη για την απόφασή της και την κάλεσε να προσέλθει ενώπιον της για να παρουσιάσει τις δικές της θέσεις.

Η εφεσίβλητη εμφανίστηκε ενώπιον της Επιτροπής με το δικηγόρο της, την 6.07.2018 και έθεσε τις θέσεις της. Την ίδια ημέρα η Επιτροπή, αφού μελέτησε όλα τα δεδομένα που αφορούσαν την υπό

εξέταση εισήγηση του Υπουργείου, αποφάσισε, με βάση το **άρθρο 30(2)** του Νόμου, να τερματίσει το μόνιμο με δοκιμασία διορισμό της από την 1.9.2018. Η Επιτροπή ενημέρωσε σχετικά την εφεσίβλητη με επιστολή της, ημερομηνίας 9.7.2018.

Η απόφαση της Επιτροπής, ημερομηνίας 6.07.2018, αποτέλεσε, ως προαναφέραμε, το αντικείμενο της προσφυγής 1162/18. Το κύριο επιχείρημα της Αιτήτριας, εφεσίβλητης στην παρούσα διαδικασία, ήταν ότι η απόφαση τερματισμού αποτελούσε σύνθετη διοικητική πράξη και θα έπρεπε να της είχε δοθεί το δικαίωμα να ακουσθεί προτού αποσταλεί η επιστολή του Υπουργείου προς την Επιτροπή, με την οποία εισηγείτο τον τερματισμό των υπηρεσιών της.

Ήγειρε επίσης θέμα ελλιπούς αιτιολόγησης της επίδικης απόφασης, τονίζοντας το γεγονός ότι η επιτροπή άλλαξε εντός μικρής χρονικής περιόδου την κρίση της σε σχέση με την καταλληλότητα της, άνευ λόγου και αιτίας.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο (στο εξής «Δικαστήριο»), ακύρωσε, κατόπιν ακρόασης, την επίδικη απόφαση. Αποφάσισε ότι δεν ακολουθήθηκε η νενομισμένη διαδικασία, δεν έγινε τελική αξιολόγηση της εφεσίβλητης στο τέλος της δοκιμαστικής περιόδου,

ως προνοείται από τα **άρθρα 30Α και 36** του Νόμου και επιπρόσθετα, δεν λήφθηκαν τα μέτρα που προνοούνταν στο **άρθρο 30(Α)(3)** του ίδιου Νόμου και αφορούσαν τη συμμετοχή της υπό δοκιμασία καθηγήτριας σε ειδικό πρόγραμμα παιδαγωγικής και διδακτικής κατάρτισης.

Η προσβαλλόμενη απόφαση, σύμφωνα με την πρωτόδικη απόφαση, ήταν αποτέλεσμα νομικής πλάνης.

Η Καθ' η αίτηση, εφεσείουσα στην παρούσα διαδικασία, συμμορφούμενη με την πιο πάνω απόφαση, επανέφερε την εφεσίβλητη στη μόνιμη με δοκιμασία θέση Καθηγητή Φιλολογικών, από την 1.9.2018.

Η Επιτροπή κατά τη συνεδρία της, ημερομηνίας 25.2.2021, αποφάσισε όπως τερματίσει τον επί δοκιμασία διορισμό της εφεσίβλητης από την 1.3.2021. Εναντίον της πιο πάνω απόφασης, η τελευταία καταχώρισε την προσφυγή 308/2021, με την οποία αμφισβήτησε τη νομιμότητα της πιο πάνω απόφασης. Η εκδίκαση της προσφυγής δεν έχει ολοκληρωθεί, εκκρεμεί η έκδοση απόφασης.

Η Δημοκρατία αμφισβητεί την ορθότητα της πρωτόδικης απόφασης που εκδόθηκε στα πλαίσια της προσφυγής 1162/2018 και προβάλλει επτά (7) λόγους έφεσης. Οι λόγοι έφεσης 1, 2, 4, 6 και 7 αφορούν την κατ' ισχυρισμό λανθασμένη κρίση του Δικαστηρίου ότι ετύγχαναν εφαρμογής στην παρούσα περίπτωση οι πρόνοιες των **άρθρων 30Α και 36 του Περί Δημόσιας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμου του 1969 έως 2018**, ενώ ο λόγος έφεσης 5 την κατάληξη του Δικαστηρίου για «*παρείσφρηση*» στη διαδικασία ενεργειών όπως ήταν η επιστολή του Υπουργείου, ημερομηνίας 23.04.2018, η οποία δεν προνοείτο από το Νόμο. Ο λόγος έφεσης 3 αφορά την κρίση του Δικαστηρίου ως προς τα προβλήματα που αντιμετώπιζε η εφεσίβλητη κατά την εκτέλεση των καθηκόντων της.

Η εφεσίβλητη καταχώρισε αντέφεση. Οι δύο λόγοι αντέφεσης δεν στρέφονται εναντίον της ορθότητας της πρωτόδικης απόφασης, αλλά αφορούν το δικαίωμα της εφεσίβλητης να γνωρίζει τους λόγους επί των οποίων εδράζετο η εισήγηση του Υπουργείου για τον τερματισμό του δοκιμαστικού διορισμού της και να παρουσιάσει τις θέσεις της για όσα της καταλογίζονταν, προτού η υπόθεση τεθεί ενώπιον της Επιτροπής. Υπενθυμίζουμε ότι αυτοί ήταν οι κύριοι λόγοι που προέβαλε στην Αίτησή της και αυτούς προώθησε κατά την

ακροαματική διαδικασία. Οι λόγοι αυτοί δεν εξετάστηκαν από το Δικαστήριο.

Το πρώτο θέμα που θα μας απασχολήσει είναι η εισήγηση της εφεσίβλητης ότι η υπό κρίση έφεση κατέστη άνευ αντικειμένου καθότι οι υπηρεσίες της τερματίστηκαν εκ νέου, μετά την έκδοση της πρωτόδικης απόφασης. Ο τερματισμός του διορισμού, σύμφωνα με την εισήγηση, έγινε στη βάση νέων γεγονότων και διαφορετικής νομοθετικής πρόνοιας και κατ' επέκταση, τυχόν επιτυχία της εφεσείουσας στην υπό κρίση υπόθεση, *«... δεν θα οδηγήσει σε ανάκληση όλων των μεταγενεστέρων διαδικασιών (συμπεριλαμβανομένου του νέου διορισμού) αφού στηρίχθηκε σε νέα δεδομένα»*.

Η εφεσείουσα απορρίπτει την πιο πάνω θέση. Η ευπαίδευτη εκπρόσωπος της Δημοκρατίας, αγορεύοντας επί του προδικαστικού αυτού θέματος, επισήμανε ότι σε περίπτωση επιτυχίας της προσφυγής 308/2021, ο τερματισμός του επί δοκιμασία διορισμού της εφεσίβλητης από την 1.3.2021, *«θα εξαφανιστεί»* και αυτό θα έχει ως συνεπακόλουθο την αναγκαιότητα κρίσης επί της προηγηθείσας διαδικασίας.

Κατά πόσο η εφεσείουσα έχει χάσει το έννομο συμφέρον της είναι θέμα το οποίο αποφασίζεται στη βάση γεγονότων που ακολουθούν την απορριπτική απόφαση. (Βλ. **Γρηγορίου ν. Α.Η.Κ., Α.Ε. Αρ. 183/2012, ημερομηνίας 1.06.2020**). Όπως αναφέρθηκε στη **Χρυσοστόμου κ.ά. ν. Κωνσταντινίδου κ.ά. (1998) 3 Α.Α.Δ. 316**, για να δικαιολογείται, εκ προοιμίου, η απόρριψη έφεσης, πρέπει να «*καταφαίνεται ως αναντίλεκτο γεγονός, ότι η έφεση έχει απωλέσει το αντικείμενο της με την έννοια προφανώς, πως αν αυτό συμβεί, ο εφεσείων δεν θα έχει οποιοδήποτε όφελος από την περαιτέρω προώθηση της*».

Η εφεσείουσα στην υπό κρίση υπόθεση, επανέφερε την εφεσίβλητη στη μόνιμη με δοκιμασία θέση Καθηγήτριας Φιλολογικών, από την 1.09.2018, όχι κατ' επιλογή της, στη βάση νέων γεγονότων κατόπιν επανεξέτασης της καταλληλότητάς της, αλλά λόγω της νομικής υποχρέωσης της να συμμορφωθεί με την πρωτόδικη απόφαση, με το ακυρωτικό δεδικασμένο. Δεν παρείχετο στην Επιτροπή περιθώριο για χειρισμό του θέματος με διαφορετικό τρόπο. Η παρούσα περίπτωση διαφέρει της περίπτωσης που αφορά νέα αυτοτελή πράξη που προέκυψε μετά από επανεξέταση. (Βλ. σχετικά **Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού ν. Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου κ.ά. (2017) 3 Α.Α.Δ. 174**).

Η ευπαίδευτη συνήγορος της εφεσίβλητης προς επίρρωση των θέσεων της, μας παρέπεμψε στην απόφαση στην υπόθεση **Κυπριακή Δημοκρατία v. Philips College Ltd, Έφ. 77/18, ημερομηνίας 10.04.2024**, η οποία αφορούσε την έκδοση άδειας λειτουργίας του Philips University. Μετά την έκδοση ακυρωτικής απόφασης και στα πλαίσια επανεξέτασης, οι εφεσεύοντες εξέδωσαν την αιτούμενη άδεια, με αναδρομική ισχύ. Στη βάση των πιο πάνω γεγονότων, το Δικαστήριο κατέληξε ότι η έφεση απώλεσε το αντικείμενό της καθότι το αίτημα των εφεσιβλήτων είχε ικανοποιηθεί αναδρομικά.

Διαπιστώνουμε ότι η πιο πάνω απόφαση εδράζεται επί εντελώς διαφορετικών γεγονότων και το σκεπτικό της καμία εφαρμογή έχει στην υπό κρίση υπόθεση.

Η απόφαση της Επιτροπής να επαναφέρει την εφεσίβλητη στη μόνιμη θέση επί δοκιμασία, δεν αποτελεί νέα αυτοτελή πράξη. Δεν στηρίχθηκε σε νέα γεγονότα αλλά έγινε, ως τονίσαμε και ανωτέρω, σε συμμόρφωση με τη δικαστική απόφαση. Νέα γεγονότα λήφθηκαν υπόψη από την Επιτροπή κατά το δεύτερο τερματισμό των υπηρεσιών της εφεσίβλητης, το 2021 και όχι κατά την επαναφορά της, το 2018, στη μόνιμη θέση επί δοκιμασία.

Η θέση της ευπαιδευτού εκπροσώπου της Δημοκρατίας ότι σε περίπτωση που η προσφυγή 308/2021 πετύχει και η απόφαση τερματισμού των υπηρεσιών της ανακληθεί, η εφεσίβλητη, Αιτήτρια σε εκείνη τη διαδικασία, θα επανέλθει στα καθήκοντά της, είναι ορθή. Αυτό θα έχει ως επακόλουθο την ανάγκη κρίσης περί της νομιμότητας του πρώτου τερματισμού, που αποτελεί αντικείμενο της παρούσας έφεσης. Καταλήγουμε ότι το αντικείμενο της έφεσης δεν έχει εκλείψει.

Οι λόγοι έφεσης 1, 2, 4, 6 και 7 αφορούν την κατ' ισχυρισμό λανθασμένη εφαρμογή από το Δικαστήριο των προνοιών των **άρθρων 30Α και 36(2) του περί Δημόσιας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμου του 1969 έως 2018**, στα περιστατικά της υπόθεσης, ενώ ο λόγος έφεσης 3, τα συμπεράσματα του Δικαστηρίου ως προς τα γεγονότα που σχετίζονται με τις πιο πάνω πρόνοιες. Οι πιο πάνω λόγοι συνδέονται μεταξύ τους και κρίνουμε σκόπιμο να τους εξετάσουμε σωρευτικά.

Το **άρθρο 30Α** προνοεί για το σύστημα αξιολόγησης των εκπαιδευτικών λειτουργών, ως προς την παιδαγωγική και διδακτική τους επάρκεια, ενώ το **άρθρο 36(2)** για την ετοιμασία υπηρεσιακών εκθέσεων για τους εκπαιδευτικούς λειτουργούς που υπηρετούν επί

δοκιμασία. Παραθέτουμε το **άρθρο 36(2)** αυτούσιο για σκοπούς εύκολης αναφοράς:

«36(2) Υπηρεσιακές εκθέσεις υποβάλλονται στην Επιτροπή κάθε εξάμηνο για κάθε εκπαιδευτικό λειτουργό που υπηρετεί επί δοκιμασία κατά τα πρώτα δύο χρόνια της υπηρεσίας του. Η τελική έκθεση υποβάλλεται ένα μήνα πριν από τη λήξη της χρονικής περιόδου δοκιμασίας και περιλαμβάνει οριστική σύσταση, για το αν ο διορισμός του εκπαιδευτικού λειτουργού πρέπει να επικυρωθεί ή αν η χρονική περίοδος δοκιμασίας πρέπει να παραταθεί ή αν ο διορισμός του πρέπει να τερματισθεί, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 30 και 30Α.»

Το Δικαστήριο κατέληξε ότι κατά παράβαση των πιο πάνω νομοθετικών προνοιών δεν έγινε τελική αξιολόγηση της εφεσίβλητης στο τέλος της δοκιμαστικής περιόδου και δεν καταγράφηκε η άποψη του αξιολογούντα λειτουργού σε σχέση με το κατάλληλο ή ακατάλληλο της επικύρωσης διορισμού.

Πέραν τούτου, δεν λήφθηκαν «... τα μέτρα που προνοούνται στην παράγραφο (3) του άρθρου 30Α και αφορούν σε συμμετοχή σε ειδικό πρόγραμμα παιδαγωγικής και διδακτικής κατάρτισης που προσφέρει το Υπουργείο».

Το **άρθρο 30Α** προστέθηκε στον βασικό νόμο με τον **περί Δημόσιας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας (Τροποποιητικό) (Αρ. 2)**

Νόμο του 2015 (Ν.127(Ι)/2015) και το **άρθρο 36(2)** τροποποιήθηκε με τον **περί Δημόσιας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας (Τροποποιητικό) (Αρ. 2) Νόμο του 2015** (στο εξής ο **Ν.127(Ι)/2015**).

Σύμφωνα με τη μεταβατική διάταξη, **άρθρο 9 του περί Δημόσιας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας του Ν.127(Ι)/2015**, τα **άρθρα 30Α και 36(2)** (ανωτέρω), θα ετίθεντο σε ισχύ από την 1.09.2018, ήτοι σε χρόνο μεταγενέστερο του επιδικίου. Υπενθυμίζουμε ότι η απόφαση για τερματισμό του μόνιμου επί δοκιμασία διορισμού της εφεσίβλητης στη θέση Καθηγητή Φιλολογικών, λήφθηκε προγενέστερα τη 6.07.2018 και της κοινοποιήθηκε με επιστολή, ημερομηνίας 9.07.2018.

Συνεπώς, η πρωτόδικη απόφαση στηρίχθηκε σε νομοθετικές πρόνοιες οι οποίες δεν ήταν σε ισχύ κατά το χρόνο λήψης της επίδικης απόφασης.

Πέραν τούτου, διαπιστώνουμε ότι οι λόγοι που οδήγησαν το Δικαστήριο να ακυρώσει την επίδικη απόφαση ήτοι η παράλειψη της διοίκησης να προβεί σε τελική αξιολόγηση της εφεσίβλητης και να λάβει τα μέτρα που προνοούνται στο **άρθρο 30Α(3) του Νόμου**, ως

ετροποποιήθη δεν περιλαμβάνονται καν στους λόγους ακύρωσης της Αίτησης, ούτε αποτέλεσαν αντικείμενο προς συζήτηση στα πλαίσια της προσφυγής, γεγονός καθοριστικό για την έκβαση της έφεσης. Παρόμοιο θέμα δικογράφησης απασχόλησε την Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση ***Zacharia v. Δημοκρατίας (2011) 3 Α.Α.Δ. 293***. Παραθέτουμε αυτούσιο το σχετικό απόσπασμα:

«Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου, νομικά σημεία που δεν εξειδικεύονται με την απαραίτητη σαφήνεια στο δικόγραφο της προσφυγής, παραμένουν ανατιολόγητα και ανεπίδεκτα δικαστικής εκτίμησης (βλ. ***Παυλίδης v. ΑΗΚ, Υποθ. Αρ. 227/07, ημερ. 20.3.2008***). Τυχόν χαλάρωση του συγκεκριμένου κανόνα, όπως αναφέρθηκε από τον Νικήτα, Δ., στην υπόθεση ***Ανθούση v. Δημοκρατίας (1995) 4(Γ) Α.Α.Δ. 1709***, θα παρείχε ευχέρεια για συζήτηση σχεδόν κάθε θέματος με αποτέλεσμα τον εξοβελισμό των δικονομικών διατάξεων και του ρόλου τους στον καθορισμό των επίδικων θεμάτων και της διεξαγωγής της διοικητικής δίκης».

(Βλέπετε επίσης ***Επιστημονικό Τεχνικό Επιμελητήριο Κύπρου v. Zaim (2016) 3 Α.Α.Δ. 248, Δήμος Λευκωσίας v. Κοινοπραξία Cybarco Ltd – A. Aristotelous Constructions Ltd, Ε.Δ.Δ. 19/17, ημερομηνίας 31.10.2023*** και ***Φάρμα Α/φών Κωνσταντίνου Λτδ κ.ά v. Δημοκρατίας, Ε.Δ.Δ. 125/16, ημερομηνίας 14.11.2023***).

Στρεφόμενοι στο λόγο έφεσης 5, διαπιστώνουμε ότι ούτε η «*παρείσφρηση*» στη διαδικασία της επιστολής του Υπουργείου κατά παράβαση νομοθετικών διατάξεων, ως η απόφαση του Δικαστηρίου, περιλαμβάνεται στους λόγους ακύρωσης στην Αίτηση.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους, η έφεση γίνεται δεκτή. Η πρωτόδικη απόφαση ανατρέπεται και η διαταγή ως προς τα έξοδα ακυρώνεται. Η υπόθεση παραπέμπεται στο Διοικητικό Δικαστήριο, για εξέταση των λόγων που ηγέρθηκαν στην Αίτηση και δεν εξετάσθηκαν πρωτόδικα.

Τα έξοδα της έφεσης και της πρωτόδικης διαδικασίας, να ακολουθήσουν το αποτέλεσμα της ακρόασης.

Α. ΛΙΑΤΣΟΣ, Π.

Δ. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, Δ.

Τ. ΚΑΡΑΚΑΝΝΑ, Δ.

/ΓΓ.